

Petr Hájek: LEMUŘI VE STRAKOVCE VRŠÍ JEDEN ZLOČIN NA DRUHÝ: POLITICKÝCH VĚZŇŮ SVĚDOMÍ PŘIBÝVÁ. Rozsudky se nepíší u soudu. Kdo to celé řídí?

- CZ24 News | 12. června 2023

ČESKO: PETR HÁJEK vnímá narůstající nervozitu některých nepodvolených z toho, že se napohled málo bráníme násilí, jež na nás vládní zločinci stále bezostyšněji páchají - a má pro to vysvětlení i radu (byť možná pro mnohé nepřijatelnou)

Tak máme zase o pár politických vězňů víc: Čermák, Tušl, novinářka Peterková, historik Skála již „odsouzeni“ jsou. Na učitelku Martinu Bednářovou a desítky dalších, kterým již bylo sděleno obvinění, se třídní „liberální“ justice teprve chystá. A není pochyb, jak dopadnou. Vesměs všichni za to, že si o konfliktu Západu s Ruskem (konflikt Hitlera se Sovětským svazem nevyjímaje) probíhajícím na Ukrajině myslí něco jiného, než je aktuální státní mocí povoleno - a svěřili se s tím veřejnosti.

Rozsudky nevznikají v soudních síních, ale na prokuratuře (tzv. státní zastupitelství). Soudy jim jenom dodají „lesku“ veřejného projednání. Jaký div, když vše vede bývalý „komunistický“ vojenský prokurátor Stříž, který podobné výtečníky stíhal již za Husáka. Ovšem ani on není než další „koleno“ v převodu příkazu, jak mají dopadnout. I fialová vláda je jen poslíček zadání. A je to tak v celém euro-americkém „prostoru svobody a demokracie“. Ve vyspělých demokraciích jsou dokonce o krok či dva dál.

Tak třeba finskou křesťanskodemokratickou političku, poslankyni parlamentu a bývalou ministryni vnitra Päivi Räsänenovou, pohnala finská prokuratura k soudu kvůli tomu, že veřejně vyjevila svůj názor, který je v souladu s učením Bible a její křesťanskou vírou: Z náboženského hlediska je homosexuální intimní styk hřích. Soud ji sice prvoinstančně osvobodil (nemají to tam ještě tak secvičené jako v zemích bývalého tábora míru a socialismu), ale státní zástupkyně se odvolala a Räsänenovou čeká v létě odvolací proces.

Kdepak Brusel!

Mnozí nepodvolení soudí, že stíhání a rozsudky nad „vězni svědomí“ vznikají - přinejmenším nepřímo (implicitně) v Bruselu. Jenže tak to není. Centrála „věznice národů“ je opět jenom převodní páka. V USA před pár dny poslali do vězení na dvacet let statečného muže, který před tamním parlamentem (a v něm) organizoval protesty v souvislosti s obřím volebním podvodem, jenž z Bílého domu vypudil Donalda Trumpa. Ten sice slíbil, že pokud se do Oválné pracovny po příštích volbách vrátí, politického vězně (a jeho kolegy) omilostní - ale jak to chce udělat, aby zabránil opakování nacvičeného volebního podvodu, zatím neřekl.

A pouze o to jde: Jak dosáhnout alespoň stavu, který existoval před pádem sovětského bloku. Tehdy musel Západ předstírat demokracii daleko rafinovaněji. Aby si na opačné straně Železné opony občané mysleli, že pouze oni jsou ve výběhu Farmy zvířat (Orwell), kde jsou si sice všechna prasata rovna, ale některá jsou si rovnější. Že ostatné dráty na hranicích (co bychom za ně dnes mnozí dali)

jim brání poznat pravou demokracii, svobodu slova a projevu (i svobodu po projevu).

Pořád totéž

Dnes víme, že to byl nesmysl. Tato západní propagandistická strategie měla úspěch jen kvůli hromotlucce nemotornosti tehdejších našich mocných (coby převodních pák). Jejich otevřená cenzura, rušičky a občasné procesy s těmi, kteří (coby převodní páky svých euro-amerických sponzorů) vyjadřovali více či méně otevřeně, že si myslí něco jiného, než je aktuální mocí povoleno – ač tehdejší ústava samozřejmě svobodu slova zaručovala, byly stejné jako dnes.

„Z důvodu prevence musím zopakovat, že byť svoboda projevu představuje jednu ze základních lidských svobod, tak i toto právo má své zákonné mantinely, při jejichž překročení může být dovozena na základě ustanovení trestního zákoníku i trestní odpovědnost konkrétních osob,“ vysvětloval mluvčí prokurátorů. Dnes jako tehdy. Protože v této zahnívajícím civilizaci skutečná svoboda slova a projevu neexistuje už minimálně dvě století.

Tak čemu se divit? To ovšem ještě nevysvětluje, kdo stojí u toho pultíku, odkud přicházejí „pokyny“ k napsání konkrétních rozsudků nad politickými vězni. Přičemž jde zjevně o stejný „zdroj“, který řídí naši fialovou vládu, kdo dosadil na Pražský hrad loutku typu PePa (copyright na značku Ladik Větvíčka) a jemuž se zodpovídá i konečně generál Koudelka velící tajné policii. Takže je to jasné: Washington?

Kdepak Washington!

Vládcí USA jsou nepochybně tomu „pultíku“ nejbližší. Ale i oni jsou pouze převodní pákou. Ostatně na formální viditelné pozice je dosazují další převodní páky, které jsou „zdroji“ ještě blíže: obecně jim říkáme nejbohatší lidé světa (staré bankéřské rodiny, jež umožnily vznik „mladých“ rodin nejmocnějších kapitánů světového hospodářství, farmacie a zbrojení). Tedy ti, proti kterým se dnes (řízeně) obrací „hněv“ radikální „antikapitalistické“ mládeže – jednu jejich zástupkyni právě exemplárně zamázli Bartošovi Piráti, kteří pro matení hlav o stupínek méně zpitomělých mladých potřebují předstírat, že s trockistickým radikalismem nemají nic společného.

Tak kde to tedy celé pramení? V Americe ne, obyčejní Američané (právě tak jako po Leninovi obyčejní Rusové) jsou naopak první a hlavní obětí systému a režimu, jenž je nejbližší „jadernému reaktoru“ z nějž ta určující zničující síla prýští – jakoby sama od sebe. To je také důvod, proč i mnozí poměrně rozumní lidé na „nepodvolené části barikády“ odmítají představu, že vůbec nějaké „neviditelné centrum moci“ existuje. A tak trochu nepřímě tím dávají zapravdu mainstreamovým oponentům, kteří takové úvahy označují za „směšné konspirační teorie“.

Maximálně ještě připustí, že dnešní realita je důsledkem „velkého pochodu institucemi“, který zahájila politická levice na Západě počátkem šedesátých let minulého století. A s ní spojené všechny ty „Římské kluby“ a další teoretická „pracoviště“ bohatě financovaná bankéři a mocnými průmyslníky – přes různé nadace a speciální daně. Obvykle je už ale při takovém zdůvodnění nezajímá, že jednou z obdobných událostí onoho desetiletí (zlatá šedesátá!) byla i ostrá zatáčka ve Vatikánu (II. koncil), která odstartovala relativně úspěšný pokus o sebedestrukci Církve, jenž zatím dosáhl svého vrcholu v postavě latinskoamerického marxisty a zednáře kardinála Bergoglia (papež František).

Kdo? Kde? Co s tím?

Myslím, že z řečeného už je jasné, že patřím k oné – stále menší, ale nikoli bezvýznamné – skupině lidí, kteří mají jasno: Zlo, s jehož projevy se v posledních padesáti letech potýkáme zvláště dramaticky, není pozemského původu. Ale určité to není žádný Mimoszemšťan, jak se v posledních letech „překvapivě“ snaží připustit čelní představitelé amerického establishmentu (když to předtím stejně usilovně popírali). Je to zlo transcendentní, prostě řečeno – ďábel, satan. Ten, který od počátku stojí proti člověku, a jehož největším triumfem – jak připouštějí hlubší filosofové – bylo, že přesvědčil významnou část lidí, že neexistuje.

Ti “převodní páková kolena” jsou pouze vykonavatelé: Od Rockefellerů, Gatesů, Schwabů a Bergogliů – až po Fialy, Rakušany, Bartoše či Stríže. Někteří vědomě, jiní se prostě nechali koupit. Vyjde to nastejno. Jejich vyznání říká, že pravda je lež, válka je mír, svoboda je vězení. Jenže – co s tím? Ta stále se zmenšující skupinka má jasno i v tom. Ale pro většinu v tom odpověď není. Jen další otázky. Jako ty, které mi poslal jeden z našich čtenářů:

(Využiji toho, abych poprosil ještě o malé posečkání s naším pravidelným pondělním „čajem o šesté“: Jak jsem již minulou neděli sdělil, nepříjemná indispozice mě z vystoupení před kamerou vyřadila – a ještě to pár dnů potrvá. Nejde o nic vážného, ale prostě ještě se asi týden nad vašimi dopisy a názory neuvidíme. Moc mě potěšily a povzbudily spousty vašich přání brzkého zvládnutí té nepříjemnosti. Díky za ně a za – navzdory tomu – nepřestávající podporu v podobě finančních příspěvků na další existenci Protiproudu. Nikdy se nevzdáme!)

Lemurové ze Strakovky

„Dobrý den pane Hájku,

je mnoho nepodvolených mezi námi, ale nevědí o sobě, bojí se veřejně vystoupit,

bojí se někam chodit demonstrovat nebo si myslí, že to vše nemá smysl.

Já osobně nesdílím váš názor, že protesty mají být nenásilné. Všechny nás zavřít nemohou a tenhle režim ustoupí akorát před silou.

Ale budiž. Měl bych jeden návrh na protest, který je nenásilný, těžko postižitelný, levný a pro všechny. Stačí, když každý, kdo nesouhlasí s tím, co se děje, rozsvítí za oknem viditelným z ulice svíčku.

Vy víte, že to není z mé hlavy, ale od pana Foglara. Úloha Protiproudu by byla o této akci veřejnost informovat. Když nic, alespoň by bylo jasno, kolik nás je, a že tu stojíme proti a nesouhlasem, a že je nutno s námi počítat.

S pozdravem Z. J., Chlumčany“

Musím říci, vážený a milý Z. J., že vám naprosto rozumím. Ono to člověka opravdu už často napadne: Jedna šílenější věc či lež ani nedozní – a už je tu ještě šílenější. A jako by – čím víc toho všeho, tím „malátnější“ je odpověď veřejnosti. Včetně té její nepodvolené části. Říká se tomu „práh citlivosti“. To, co by před pár lety, měsíci či dokonce jen týdny zvedlo tsunami lidového odporu, je najednou – téměř normální. Jde o známou techniku tyranů vyzkoušenou v historii nesčetněkrát a mnohokrát také popsanou v literatuře.

Naléhavě však chci varovat před úvahami o „násilných“ protestech. To je přesně to, co by si ti

„lemurové ze Strakovky“ přáli. Tím bychom začali hrát na jejich hřišti podle jejich pravidel. Mýlíte se, že „všechny nás zavřít nemohou“. Zatím ženou před soudy lidi zcela nevinné – a mnohým „jejich“ už to dělá problém. Tím by se však všechno to násilí pouze legalizovalo. Mají nesčetně způsobů, jak tomu čelit. Případ „přepadení Kapitolu“ je velmi ilustrativní. Když jinde – třeba v Gruzii – vnikne protiruská Pátá kolona vydržovaná Američany do parlamentu, je to boj za svobodu. Na Kapitolu však šlo o „pokus o státní převrat“ – i když jediní násilníci byli policisté, kteří zastřelili neozbrojenou ženu. Oni mohou všechno, my nic? Ne, i to je jen zdání.

Vím to jistě

A v tom to právě celé spočívá: Všeho do času. A oni to vědí. A tak moc by potřebovali nějaké to „násilíčko“, které by je zase o něco déle udrželo u moci. Ne, postupujme klidně dál jako doposud. Pokoušejme se propojovat ty, kdo se propojit chtějí. Pokud nesáhnou ke „konečnému řešení“ (jaderná apokalypsa), máme každý den větší šanci.

Spoléhají na strach – a sami ho mají nejvíce. My spoléháme na naději. Ještě nikdy v dějinách se nestalo, že by zklamala. Chce to jen pevné nervy a každodenní drobnou práci: Na pomoci statečným, které už kola tyranie semlela. Na vzájemné informovanosti těmi kanály, které nám zbývají. Demonstrovat svíčkami v oknech? Proč jim zadara dávat vědět, co stále ještě docela obtížně jejich policie a tajné služby zjišťují?

Není to tak, že se nic neděje. Ono se toho „tam dole“ děje víc, než tušíme. Naše chvíle přijde obvykle tehdy, kdy to nejméně čekáme – jak my, tak ONI.

Všechno dobře dopadne.

Vím to tak jistě, jakože je nade mnou živý Bůh.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)